

Откъс от "Рогуния" - Николай Терзийски

Babylonschnaps

Видяхме я как спира фолксвагена пред Магазина и се оглежда като човек, който е идвал тук, но преди госта години. Ясно е. Не е тръгнала към Манастира. За там сложиха табела и никой вече не се обърква по пътя. За тук си е, за нашето село. Ама защо е дошла? Чия е?

Магазинера ще я пита. Няма как да пропусне да се осведоми. Защото тук точно, в Магазина на Долен полюс, рядко идват непознати. Ония от града, дето спят в къщите за гости покрай реката, си носят всичко. Идват с препълнени багажници и влачат чанти с бири и безалкохолни, меса и колбаси, зеленчуци и ракия. Някои дори вода носят! Градска им работа – кой да им каже, че от нашата вода тук по-хубава няма.

Мастиката ни също е хубава – Магазинера ни я дава евтино, затова я пием тук, на масата, под чадъра с надпис „Кока-Кола“. Голям смях – в нашия Магазин кока-кола отдавна няма – кой ще ти пие такива префинени работи, от които коремът се подува? В нашия Магазин, освен мастика, има само хляб, мляко, айрян, вестници, колбаси, зеленчуци и по някое парче месо.

А тя слезе от фолксвагена, видяхме я, и се загледа първо към нас, а после към Магазина – като човек, дето е дошъл тук за нещо важно, но първо иска да напазарува. След нея от колата изскокнаха и ония двамата. Такива гангалаци не бяхме виждали

никога. Дали не са ѝ синове? Тя нещо им избърбори, ама не на български, и те застанаха като наказани до колата.

Не бяха нашенци – стана ни ясно веднага.

Онази влезе в Магазина и бързо се върна – май не беше очарована от асортимента. А и Магазинера беше отишъл да даде лекарствата на майка си у тях – на втория етаж, над Магазина, ама се влиза отзад, през двора. Майка му е на легло и само той се грижи за нея. Брат му Запрян не ще да я чуе, защото приписа на Магазинера и двора, и втория, и третия етаж на къщата. А на Запрян старата остави само тавана, където да спи, както и половината от първия етаж. Там, където Запрян си отвори кръчмата. Но това е друга история.

Тъкмо като излезе посетителката, Магазинера се зададе отзад и хич не изчака да я доближи, още от двора кресна:

– Чия си ти?

Оная май се усмихна. Сигурно идеше някъде от чужбина. Там

така се смеят – на нищо, без да са чули лаф.

– Анелия.

Само това каза. Явно това ѝ беше името. А Магазинера се смръщи по оня, неговия си начин, както когато си отваря тетрадката с вереските.

– Не те питам коя си, а чия си!

Голям чешит е, ама ние си го обичаме, защото мастиката му е евтина и винаги студена. Тогава оная каза:

– На Инженера съм.

Ти да видиш и история! На Инженера била. На оня саможивляк, дето с никого не приказва. Преди години говореше само с бащата на Иво Дърваря, не го помним как се казваше, викаме му Стария дървар. Само на него, на Стария дървар, Инженера беше казал, че дъщеря му и жена му умрели и затова се върнал тук, в селото. Играеха табла двамата, но не тук, при нас, а в кръчмата. Стария дървар не беше лош човек. Умря при катастрофа, ама и това е друга история.

Задържахме си смеха при думите на оная, за да чуем какво ще ѝ рече Магазинера. А той присви очи като картаджия, дето е хванал другия да шмекерува.

– И каква си му на Инженера? – попита.

А тя:

– Дъщеря.

Ей тука вече прихнахме. Не се издържа понякога. А Магазинера махна с ръка и издума:

– Объркала си селото.

Оная се обърна към дангалаците, избъбри им нещо и тръгна нагоре. Баш към къщата на Инженера. Или не беше наред, или вярно беше объркала селото. Може и континента да беше объркала, ако нас питате.

След малко се върна и се качи във фолксвагена.

Сама.

Луда работа.

Много добре знаем ние, че Инженера щерка няма. Сам е като куче.